

средстава из буџета аутономне јединице или јединица локалне аутономије за финансирање странака у тим јединицама.

## ГЛАВА ЧЕТВРТА

### ПАРЛАМЕНТ

У модерној држави власт је тако организована да за сваку посебну функцију власти постоји и посебан орган који је врши. Таква организација државне власти је у складу са Монтескијеовом доктрином о подели власти. Овај велики политички филозоф је међу првима био свестан опасности уједињавања (концентрације) власти у руке истог човека или тела. Захваљујући овој доктрини, законодавну власт врши посебно тело или орган и та власт је по својој природи организована колегијално. Њу не врши појединац, него колектив и то произилази из саме природе законодавне власти која не решава појединачне случајеве, него путем размишљања (резоновања) изналази општа правила понашања по којима поступају и остале власти. Но у епохи апсолутне монархије није било тако, већ је и ту власт (као и остале) вршио један орган – монарх који је био апсолутни господар и ником није одговарао. Данас више нема таквих монархија, већ уставних (ограничених) и у њима, као и у републикама, законодавну власт врши један колектив, тело у коме су сви равноправни и у коме (како каже Слободан Јовановић) мишљење једног вреди као и мишљење другог. Пошто се у законодавном телу као једном колегијалном органу говори и расправља, тако се и дошло до парламента. Тај назив потиче од латинске речи *parlare*, што значи говорити. И данас, када се помиње законодавно тело, најчешће се употребљава овај назив мада се често среће и назив скупштина или народно представништво и сл. Дилему да ли парламент треба да буде професионализован (као управа и судство) или не, наш Слободан Јовановић решава у корист његовог лаичког састава. Иако би са становишта успешности ове власти можда било боље да парламент буде стручно и професионално тело, он је ипак састављен од изабраних представника да би се спречила потпуна бирократизација државног апарата. Иако неопходан у државној организацији, бирократски елемент може да буде и опасан уколико захвати целу државу јер тада бирократија постаје сама себи сврха – господар, а не слуга државе. Зато се законодавна власт не поверава стручњацима (правницима), него простом народу па у парламент улазе људи из народа који воде рачуна да у закон не уђе нешто што се противи здравом разуму и осећању